

EL GANXO

Enganxats o engalzats?

El col·lectiu de promoció cultural el Ganxo ha continuat les seves activitats i aquests darreres mesos ha volgut donar notícia de dues preocupacions ben evidents: l'economia i l'alimentació.

L'economista Núria Bosch, doctora en Ciències econòmiques i empresarials per la Universitat de Barcelona i catedràtica d'Hisenda pública i investigadora de l'Institut d'Economia de Barcelona va fer-se una pregunta, diguem, retòrica: "Què ens costa Espanya?". De fet, la pregunta, referenciava un fet que corre com el vent entre la catalanada: ara que estem a mitja crisi econòmica, que el govern aplica retalls econòmics en molts aspectes que teníem assumits com a essencials; ara que les famílies es veuen ensarronades entre la necessitat, el costum de consumir i la preservació de serveis de salut, educació, seguretat; ara que tot sembla que es desplomi sota el pes de la manca de riquesa; què envia Catalunya al govern i les arquitectures centrals i què en rep? Aplicant estrictes raonaments tècnics, la prestigiosa doctora Bosch, de Bigues i Riells, ens va mostrar sense embuts que la intuïció general té elements de base ben concrets. La quantitat de diners, trinco trinco, que van i no tornen són eluquants. "El 2009 els catalans vàrem pagar a l'Estat el 19,25% del conjunt dels ingressos tributaris esta-

Núria Bosch en un moment de la seva ponència.

tals. En canvi, l'Estat només va gastar a Catalunya el 14,14% del total de la seva despesa, un percentatge inferior al pes de la població catalana, un 16%. Aquest desequilibri encara es fa més gran si s'exclou del càlcul la seguretat social. En aquest cas, el pes dels impostos és del 19,73% i el de la despesa és de l'11,17%", per posar un exemple clar.

Vist això, i moltes altres dades que, pacienciosa, ens va anar desgranant podem fer una resposta a la pregunta inicial: es veu que molt, que Espanya ens costa molt. Massa?

Pel maig, cada dia un raig. I en Claudi Mans ens va igualir, una mica, la nostra seguretat alimentària. Bé, no la va igualir, la va matisar, sense alarmismes. Claudi Mans i Teixidó és catedràtic jubilat i Professor emèrit d'Enginyeria Química de la Universitat de Barcelona. El seu caràcter de divulgador l'ha dut a ser vocal de

l'Associació Catalana de Comunicació Científica a banda de ser-ne, també de la junta del Col·legi de Químics de Catalunya a més de col·laborador del CosmoCaixa, Termcat, i la Fundació Alcía i de publicacions com Notícies per a Químics, Revista de la Societat Catalana de Química, Educació en Química i Química e Indústria. Una veu, per tant, de gran valor que es va interrogar sobre alguns dels tèmics que ens volten en el cap. "La paraula additiu no s'ha de referir a cuina, sinó que l'additiu és per al producte envasat, per a la indústria alimentària. Els cuiners utilitzen substàncies, i algunes d'aquestes substàncies coincideixen amb additius, però el concepte és diferent. Additiu és aquella substància que està definida molecularment el que és i que està autoritzada a ser utilitzada en productes preparats de venda al públic", va afirmar.

TALLER GIRBAU

Carles Girbau i Peirotén

Mecànica automoció
Reparació de planxa
Pneumàtics i electricitat

C/ Verge del Remei, 9 - Sta. Eulàlia de Ronçana - Tels. 93 844 69 69 - 93 844 60 61